

ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

Üvegváros

A VÉGZET EREKLYÉI 3.

#1
New York
Times
bestseller

fine
selection

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

Üvegváros

A VÉGZET EREKLYÉI 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

ANYÁMNAK

„Csak a ragyogó órákat számolom.”

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ha visszatekintek egy-egy könyv megírására, rá kell jönnöm, hogy csapatmunka volt, hogy könnyen elsüllyedhetett volna, akár a Titanic, ha nem segítettek volna a barátaim. Ezt észben tartva köszönöm az NB csapatnak és a Massachusetts All-Starsnak; Elkának, Emilynek és Cliónak, hogy segítettek a jelenetek kidolgozásában, Holly Blacknek, hogy határtalan türelemmel olvasott el mindent újra meg újra. Köszönet Libba Braynek a bagelekért, és azért, hogy a heverőjén dolgozhattam, Robin Wassermannek, hogy elvonta a figyelmemet *A pletykafészek* klipjeivel, Maureen Johnsonnak, hogy fenyegetően bámult, amikor dolgozni próbáltam, Justine Larbalestier-nek és Scott Westerfeldnek pedig azért, hogy elzavartak a heverőről, hogy máshol írjak inkább. Köszönöm Ionának, hogy javítgatta (nem létező) romántudásomat. Mint mindig, most is köszönök mindent ügynökömnek, Barry Goldblattnek és szerkesztőmnek, Karen Wojtylának; köszönöm a Simon & Schuster és a Walker Books munkatársainak, hogy felvállalták a könyvsorozatot, Sarah Payne-nek, hogy jóval a határidők lejárta után is javíthattam a szövegen. Természetesen köszönet illeti a családomat is: anyámat, apámat, Jimet, Kate-et, az Esons klánt és persze Josht, aki még mindig azt hiszi, hogy róla mintáztam Simont (és lehet, hogy nem is téved).

Hosszú az út és nehéz, mely a pokolból a fénybe vezet.

John Milton: Elveszett paradicsom
(*Jánosy István fordítása*)

Első rész

FELFELÉ SZÁLLNAK A PARÁZS SZIKRÁI

*Hanem nyomorúságra születik az ember,
a mint felfelé szállnak a parázs szikrái.*

Jób 5:7
(Károli Gáspár fordítása)

I

A Portál

AZ ELŐZŐ HÉT HIDEGHULLÁMA VÉGET ÉRT; a nap fényesen ragyogott le Claryre, ahogy a lány átsietett Luke poros udvarán, felhúzott kapucnival, hogy össze ne borzolódjon a haja. Ha az időjárás melegebbre is fordult, az East River felől így is brutális szél fúj, ami ráadásul a brooklyni aszfalt és gázolaj bűzével meg az utca végén álló, elhagyatott gyárból áradó égettcsukor-szaggal vegyülő halvány vegyszerillatot is hozott magával.

Simon a verandán várt, elterpeszkedve a sarokban álló, törött rugójú fotelban, és a farmerba bújtatott térdein billegő videójátékot böködte vadul egy pálcikával. – És igen! – kiáltott fel, amikor Clary a lépcsőhöz ért. – Király vagyok a Mario Kartban!

A lány hátratolta a kapucnit, kirázta a haját a szeméből, és a zsebébe túrt a kulcsáért. – Hol jártál? Egész délelőtt próbáltalak hívni.

Simon felállt, és a táskájába sülyesztette a hunyorgó négyszöget. – Erik-nél voltam. Próbáltunk.

Clary abbahagyta a kulccsal való bűvészkedést – az a vacak mindig beragadt a zárba –, és felhúzott szemöldökkel pillantott a fiúra. – Próbáltatok? Azt akarod mondani, hogy még mindig...

– Zenélek velük? Miért ne? – Átnyúlt a lány előtt. – Hadd csináljam én!

Clary egy helyben állt, amíg Simon szakszerű mozdulatokkal éppen a megfelelő nyomást fejtve ki a kulcsra, kinyitotta a makacs, öreg zárat. A kezük egy pillanatra összeért; Simon bőre hűvös volt, nagyjából, mint a levegő odakint. Clary megremegett. Alig egy hete, hogy úgy döntöttek, nem erőltetik többé az együtt járást, de a lány még mindig erősen zavarban volt Simon közelében.

– Kösz. – Anélkül vette el a kulcsot, hogy a fiúra nézett volna.

A nappaliban meleg volt. Clary az ajtó melletti fogastra akasztotta a kabátját, és Simonnal a sarkában a vendégszoba felé vette az irányt. A lány öszszeráncolta a homlokát. A bőröndje nyitva állt az ágyon, ruhái és rajzfüzetei szerteszét heverték.

– Azt hittem, csak pár napra készültél Idrisbe – jegyezte meg Simon, méla undorral pillantva körbe a rumlin.

– Így is van, csak képtelen voltam eldönteni, mit vigyek. Alig van rendes ruhám meg szoknyám. Mi lesz, ha ott nem hordhatok nadrágot?

– Miért ne hordhatnál ott nadrágot? Egy másik országba mész, nem egy másik évszázadba.

– De az Árnyvadászok olyan ódivatúak, és Isabelle-t még sosem láttam nadrágban... – Clary felsóhajtott. – Nem ügy. Csak Anya miatti idegességemet vetítem ki a ruhatáramra. Beszéljünk másról! Milyen volt a próba? Még mindig nincs nevetek?

– Jó volt. – Simon felugrott az íróasztal sarkára, lábait a levegőben lóbálta. – Új mottón gondolkodunk. Valami ironikuson, mondjuk „Milliónyi embert láttunk, és úgy nyolcvan százalékuknak tetszettünk is”.

– Megmondtad Ericéknek, hogy...

– Hogy vámpír vagyok? Nem. Ez nem olyasmi, amit az ember csak úgy elejt könnyed csevegés közben.

– Talán nem, de hát ők a barátaid! Tudniuk kéne. Aztán meg ettől csak igazi rockisten leszel a szemükben, mint az a másik vámpír, Lester.

– Lestat – helyesbített Simon. – Mint az a másik vámpír, Lestat. És ő csak a fantázia szüleménye. Meg aztán mintha te sem rohannál közölni a barátaiddal, hogy Árnyvadász vagy.

– Milyen barátaimmal? Te vagy a barátom. – Clary levetette magát az ágyra, és felnézett Simonra. – Neked meg elmondtam, nem?

– Mert nem volt más választásod. – Simon félrebillentett fejével tanulmányozta a lányt. Az ágy mellett álló lámpa fénye ezüstszínűre festette a szemét. – Hiányozni fogsz, amíg távol leszel.

– Te is hiányozni fogsz – mondta Clary, bár libabőrös lett a karja az izgatott várakozástól, és figyelni is alig tudott a fiúra. Idrisbe megyek!, dalolta magában. Látni fogom az Árnyvadászok otthonát, az Üvegvárost. Megmentem anyámat!

És Jace-szel leszek.

Simon szeme megvillant, mintha hallaná a lány gondolatait. A hangja azért lágy maradt. – Elmondanád még egyszer, miért is kell épp neked Idrisbe menned? Miért nem tudja Madeleine meg Luke elintézni nélküled a dolgot?

– Anya egy Ragnor Fell nevű boszorkánymester varázsigéjétől került ebbe az állapotba. Madeleine szerint őt kell megtalálnunk, ha ki akarjuk deríteni, hogyan lehet megszüntetni a hatását. Csakhogy nem ismeri Madeleine-t. Anyát viszont ismerte, és Madeleine szerint bízni fog bennem, mert annyira hasonlítok hozzá. Luke pedig nem jöhet velem. Idrisbe még szabad bejárása lenne, de úgy áll, hogy Alicantéba nem teheti be a lábát a Klávé engedélye nélkül, arról pedig szó sem lehet. És légszsi, erről ne beszélj neki, egyáltalán nem boldog, hogy itthon kell maradnia. Ha nem ismerné korábbról Madeleine-t, szerintem el se engedne.

– De Lightwoodék is ott lesznek! Meg Jace. Ők segítenek majd neked. Akarom mondani, Jace megígérte, hogy segít neked, ugye? Szívesen megy veled?

– Biztos is, hogy segíteni fog – mondta Clary. – És persze hogy szívesen jön. Semmi gondja vele.

De még ő maga is tudta, hogy ez nem igaz.

Miután a kórházban beszélt Madeleine-nel, Clary egyenesen az Intézetbe ment. Jace volt az első, akinek elmondta az anyja titkát, még Luke is csak utána jött a sorban. A fiú csak állt előtte, bámult rá, és egyre sápadtabb lett, ahogy a történet haladt előre. Mintha Clary nem is arról beszélt volna neki, hogyan mentheti meg az anyját, hanem a vérét csapolta volna le könyörtelen lassúsággal.

– Nem mész – közölte Jace, amint Clary végzett. – Ha kell, összekötözlek, és rajtad ülök, amíg el nem száll ez az eszetlen ötleted, de szó sem lehet róla, hogy elmenj Idrisbe.

Clary úgy érezte magát, mint akit pofon vágtak. Azt hitte, Jace örülni fog. A kórháztól az Intézetig futott, hogy elmondhassa neki, erre most itt áll a küszöbön, és halálra vált képpel mered rá. – De ti elmentek, mi?

– Igen, elmegyünk. El *kell* mennünk. A Klávé minden elérhető tagját hazahívja egy óriási tanácskozásra. Arról fognak szavazni, mit tegyenek Valentine ügyében, és mivel mi vagyunk az utolsók, akik látták...

Clary félresöpörte a gondolatmenetet. – És ha ti mentek, én miért nem mehetek veletek?

A kérdés egyenességétől a fiú csak még jobban dühbe gurult. – Mert nem lennél biztonságban.

– Ó, mert itt annyira biztonságban vagyok? Az elmúlt egy hónapban vagy egy tucatszor purcantam ki majdnem, és minden egyes alkalommal itt, New Yorkban.

– Ez azért történt, mert Valentine a Végzet Ereklýei közül arra a kettőre hajtott, amelyik éppen itt volt. – Jace összeszorított fogai között szúrta a szavakat. – Most már Idrisszel fog foglalkozni, mindannyian tudjuk.

– Aligha lehetünk bármiben ilyen biztosak – szólta Maryse Lightwood. Eddig a folyosó árnyékában állt, most viszont előrelépett a bejárat erős lámpái alá. A fények megvilágították a kimerültség ráncait az arcán. A férjét, Robert Lightwoodot, démonmérég sebesítette meg a múlt heti csatában, és azóta állandó ápolásra szorul. Clary el sem tudta képzelni, mennyire fáradt lehet a nő. – És a Klávé találkozni akar Clarissával. Te is tudod, Jace.

– A Klávé bekaphatja.

– Jace – mordult fel Maryse, kivételesen egészen anyai hangon. – Vigyázz a szádra!

– A Klávé sok mindent akar – finomított a mondandóján Jace. – Nem szükségszerű, hogy mindent meg is kapjon.

Maryse élesen pillantott rá, mintha pontosan tudná, miről beszél a fiú, és nem tetszene neki. – A Klávénak gyakorta igaza van, Jace. Érthető, hogy beszélni akarnak Claryvel az után, amin keresztülment. Annyi mindent mondhatna nekik...

– Majd én elmondom, amit tudni akarnak.

Maryse felsóhajtott, és kék szemét Clary felé fordította. – Szóval, ha jól értem, el akarsz menni Idrisbe?

– Csak pár napra. Nem lesz velem gond – mondta Clary, és Jace dühös tekintetét kerülve, esdeklően nézett Maryse-re. – Esküszöm.

– A kérdés nem az, hogy baj lesz-e veled, hanem az, hogy hajlandó leszel-e találkozni a Klávével, amíg ott vagy. Beszélni akarnak veled. Ha nemet mondasz, kétlem, hogy megengednék, hogy magunkkal vigyünk.

– Ne... – kezdte Jace.

– Találkozom a Klávével – vágott a szavába Clary, bár beleborsózdott a háta gondolatba. A Klávéből eddig egyedül az Inkvizítorral találkozott, aki nem bizonyult éppen kellemes társaságnak.

Maryse az ujjbegyeivel megmasszírozta a halántékát. – Akkor ezt megbeszéltük. – Nem hangzott éppen nyugodtnak. Olyan vékony és éles volt

a hangja, mint egy túlfeszített hegedűhúr. – Jace, kísérd ki Claryt, aztán gyere be hozzám a könyvtárba! Beszelnünk kell.

Maryse köszönés nélkül olvadt be az árnyékba. Clary utánabámult; úgy érezte magát, mint akit nyakon öntöttek egy vödör jeges vízzel. Alec és Isabelle láthatólag őszintén szerette az anyját, és Clary biztos volt benne, hogy Maryse nem rossz ember, még ha bensőségesnek nem is igen lehetett nevezni.

Jace vékony vonallá húzta össze a száját. – Látod, mit csináltál?

– El kell mennem Idrisbe, ha nem is érted, miért – közölte Clary. – Meg kell tennem anyámért.

– Maryse túlságosan is bízik a Klávében – magyarázta Jace. – Kényszeresen hisz a tökéletességükben, és nem mondhatom meg neki, hogy téved, mert... – Hirtelen elhallgatott.

– Mert Valentine is éppen ezt mondaná.

Clary dühkitörésre számított, de Jace csak annyit mondott: – Senki sem tökéletes. – Aztán kinyújtotta a kezét, és mutatóujjával a lift gombjára csapott. – Még a Klávé sem.

A lány karba fonta a kezét a mellkasa előtt. – Tényleg ezért nem akarod, hogy menjek? Mert nem biztonságos?

A fiú arcán meglepetés villant át. – Hogy érted? Mi más oka lenne?

Clary nyelt egyet. – Mert... – *Mert azt mondtad, nem érzel már irántam semmit, és ez nagyon kellemetlen, mert én viszont igen. És lefogadom, hogy ezt te is tudod.*

– Mert nem akarom, hogy a gyerekkorom mindenhová kövessen? – Éles volt a hangja, félig gúnyos, félig valami más.

A lift csörömpölve állapodott meg. Clary félrehúzta az ajtót, belépett a fülkébe, és szembefordult Jace-szel. – Nem azért megyek, mert ott leszel. Azért megyek, mert segíteni akarok anyámnak. *Anyánknak.* Segítenem kell neki. Hát nem érted? Ha most itt maradok, talán sosem ébred fel. Legalább úgy tehetnél, mintha érdekelne.

Jace a lány vállára tette a kezét, ujjai végigsimították csupasz bőrét a gallérjánál, amitől finom remegés futott végig a lány gerincén. Clary akaratlanul is észrevette a sötét karikákat a fiú szeme körül. Jace fekete pulóvere csak még jobban kiemelte a kék-zöld foltokat a bőrén. Egy tanulmány volt kontrasztokról, valami, amit a fekete, a fehér és a szürke árnyalataival kellett volna megfesteni, itt-ott, például a szeménél, néhány aranyszínű folttal a hatás kedvéért.

– Hadd csináljam én – mondta a fiú halkán, kapkodva. – Segíthetek neki helyetted. Mondd meg, hová menjek, kit keressek meg. Elintézem, amit csak akarsz.

– Madeleine azt mondta a boszorkánymesternek, hogy én megyek. Jocelyn lányára számít, nem Jocelyn fiára.

Jace megszorította a lány vállát. – Hát mondd meg neki, hogy változott a terv! Én megyek, nem te. *Nem te.*

– Jace...

– Megteszek bármit – jelentette ki a fiú. – Amit csak akarsz. Cserébe meg kell ígérned, hogy itt maradsz.

– Nem tehetem.

Jace elengedte a lányt. Olyan volt, mintha ellökte volna magától. – *Miért nem?*

– Mert ő az anyám, Jace – mondta Clary.

– És az enyém is. – A fiú hangja egészen hűvös volt. – Az is érdekelne, Madeleine miért nem kettőnket keresett meg ezzel. Miért csak téged?

– Tudod, miért.

– Mert – mondta Jace, ha lehet még hűvösebben – az ő szemében te Jocelyn lánya vagy. Én viszont mindig Valentine fia leszek.

Bevágta a lift ajtaját kettejük között. Clary egy darabig csak bámult utána – az ajtó rácsai fémkeretes gyémántmintákra osztották fel az arcát. Az egyik gyémánton keresztül egyetlen dühösen villanó arany szem nézett vissza rá.

– Jace... – kezdte.

De a lift egy rántással máris megindult vele lefelé a katedrális sötét csendjébe.

– Föld Clarynek – integetett a lány orra előtt Simon. – Ébren vagy?

– Igen, bocs. – A lány felült, és megrázta a fejét, hogy kipucolja belőle a pókhálót. Ez történt, amikor legutóbb találkozott Jace-szel. A fiú fel sem vette a telefont, amikor később hívta, úgyhogy Clary Lightwoodék, első-sorban a vonakodó Alec segítségével szervezte meg az utat Idrisbe. Szegény Alec csak kapkodta ide-oda a fejét édesanyja meg Jace között, ahogy mindig megpróbált helyesen cselekedni. – Mondtál valamit? – kérdezte Clary.

– Csak, hogy szerintem hazajött Luke – felelte Simon, majd abban a pillanatban, hogy kinyílt a szobaajtó, leugrott az asztal sarkáról. – És így is van.

– Helló, Simon! – Luke nyugodtnak tűnt, és talán egy kicsit fáradtnak. Viseltes farmerdzseki volt rajta flanelinggel meg egy kopott bársonynadrággal, aminek a szárát belegyűrte a már tíz évvel ezelőtt is vénnek számító bakancsába. Szemüvegét feltolta barna hajába, amiben mintha több ősz szál lett volna, mint valaha. Hóna alatt szögletes csomagot hozott zöld szalaggal átkötve, és most Clary felé nyújtotta. – Hoztam neked valamit az útra.

– Igazán nem kellett volna! – tiltakozott Clary. – Annyi mindent tettél... – A ruhákra gondolt, amiket a férfi hozott neki, miután minden tulajdona megsemmisült. Új telefont meg új rajzeszközöket is kapott anélkül, hogy bármit is kérnie kellett volna. Majdnem minden holmija Luke ajándéka volt. *És még csak nem is tetszik neked, hogy elmegyek.* A gondolat kimondatlanul lebegett közöttük.

– Tudom. De megláttam, és eszembe jutottál. – Ezzel átadta a dobozt.

A benne rejtőző tárgyat több réteg papírba burkolták. Ahogy Clary letépte róla a csomagolóanyagot, valami puhába ütközött a keze, ami egy macska szőrére emlékeztette. Elakadt a lélegzete. Egy ódivatú zöld bársonykabát volt aranyszínű selyembéléssel, rézgombokkal és széles kapucnival.

Clary az ölébe húzta, és szeretettel simította végig a puha anyagot. – Isabelle szokott ilyesmiket felvenni – kiáltott fel. – Olyan, mint egy Árnnyvadász utazókabátja.

– Pontosan. Ebben jobban hasonlíthatok rájuk, ha majd Idrisben lesztek – mondta Luke.

A lány felnézett rá. – Azt akarod, hogy hasonlítsak rájuk?

– Clary, közénk tartozol. – Luke mosolyán átütött a szomorúság. – Aztán meg tudod, hogy bánnak a kívülállókkal. Meg kell tenned mindent, hogy beilleszkedj...

Simon furcsa hangot adott ki, Clary pedig büntudatosan pillantott rá – szinte el is felejtette, hogy ő is ott van velük. A fiú célzatosan pillantott az órájára. – Mennem kéne.

– De hát csak most jöttél! – tiltakozott Clary. – Azt hittem, megnézhetünk egy filmet, vagy valami...

– Csomagolnod kell. – Ahogy Simon elmosolyodott, arca felragyogott, akár eső után a nap. Clary kis híján elhitte neki, hogy semmi sem foglalkoztatja. – Majd átugrom elköszönni, még mielőtt elmész.

– Jaj, ne már! – szólt Clary. – Maradj...

– Nem lehet – rázta meg a fejét határozottan Simon. – Maiával találkozom.

– Ó, remek! – kiáltott fel a lány. Maia, mondta magának, igazán aranyos. Okos. Csinos. És vérfarkas. Egy vérfarkas, aki bukik Simonra. De talán jól is van így. Talán jobb, ha Simon új barátja a világi. Hiszen most már ő maga is világi. Tulajdonképpen nem is lenne szabad Árnnyvadászokkal töltenie az idejét. – Akkor tényleg mennem kell.

– Akkor tényleg mennem kell. – Simon sötét szeme nem árult el semmit. Ez új volt; Clary azelőtt minden gondolatát ki tudta olvasni a tekintetéből. Kíváncsi lett volna, hogy ez a vámpírlét mellékhatása-e, vagy valami teljesen más. – Sziasztok – mondta, és lehajolt, hogy megpuszilja a lányt. Már félre is

húzta a haját az arcáról, amikor bizonytalanul elhúzódott. Clary meglepetten vonta fel a szemöldökét, de a fiú már elvonult Luke mellett, és kisetett a szobából. A távolból a bejárati ajtó csapódása hallatszott.

– Annyira furán viselkedik – panaszkodott Clary, és megnyugvást keresve magához szorította a zöld bársonykabátot. – Gondolod, hogy a vámpírügy miatt van?

– Valószínűleg nem. – Luke mintha kissé szórakoztatónak találta volna a dolgot. – Attól, hogy valaki Alvilági lesz, még nem változnak meg az érzései. Az emberek iránt sem. Adj neki időt! Végül is szakítottál vele.

– Nem. Ő szakított velem.

– Mert nem voltál belé szerelmes. Kellemetlen helyzet, és szerintem méltósággal viseli. Sok tinédzser fiú duzzogna a helyében, vagy az ablakod alatt ólálkodna, és bömbölné a magnóját.

– Senkinek nincs már magnója. Azt a nyolcvanas években volt szokás az utcán bömbölnetni. – Clary felállt az ágyról, és belebújt a kabátba. Nyakig begombolta, és élvezte a bársony puha érintését. – Csak azt szeretném, hogy Simon megint olyan legyen, mint régen. – Megnézte magát a tükörben, és kellemes meglepetés érte: a bársony zöldje kiemelte vörös haját, és a szeme is sokkal világosabbnak tűnt tőle. Luke-hoz fordult. – Hogy tetszem?

A férfi zsebre vágott kézzel támasztotta az ajtófélfát. Árnyék futott át az arcán, ahogy a lányra pillantott, és csak ennyit mondott: – Anyádnak éppen ilyen kabátja volt a te korodban.

Clary a kabát puha kezelőjébe sülyesztette az ujjait. Az anyja említése meg a szomorúság Luke tekintetében majdnem megrikatta. – Később bemegyünk hozzá, igaz? – kérdezte. – El akarok köszönni tőle indulás előtt, és el akarom mondani... el akarom mondani neki, mire készülök. Hogy meg fog gyógyulni.

Luke bólintott. – Meg fogjuk látogatni a kórházban. És... Clary?

– Mi az? – Clary szinte nem is akart a férfitra nézni, amikor azonban mégis megtette, őszinte megkönnyebbülésére már nem is látott bánatot a szemében.

Luke elmosolyodott. – Normálisnak lenni egyáltalán nem olyan nagy durranás.

Simon a kezében tartott papírra pillantott, aztán a délutáni napsütésben hunyorogva nézett fel a katedrálisra. A magas kőkerítéssel körbevett, ívelt ablakokkal pöttyözött Intézet gránittornyai a magasba emelkedtek a kék ég előtt. A párkányokról vízköpők bámultak le rá, mintha csak el akarták volna riasztani, hogy megközelítse a bejáratot. Az épület egyáltalán nem olyan volt, mint amikor először látta, düledező romnak álcázva. Csakhogy ez a varázslat nem hatott az alvilágiakra.

Nem tartozol ide. A szavak durván martak bele, akár a sav. Simon nem volt benne biztos, hogy a vízköpők beszélnek-e hozzá, vagy a saját gondolatait hallja. *Ez egy templom, te meg el vagy átkozva.*

– Fogd be! – dünnögte maga elé. – Aztán meg nem is érdekelnek a templomok. Zsidó vagyok.

A kőkerítésben díszes kovácsoltvas kapu nyílt. Ahogy Simon megfogta a reteszt, félig-meddig arra számított, hogy a fém égetni kezdi a bőrét, de semmi sem történt. A jelek szerint maga a kapu nem volt felszentelve. A fiú belökte hát, és már félúton járt a repedezett járdán a bejárat felé, amikor jó pár ismerős hangot hallott a közelből.

Vagy talán nem is annyira a közelből. Majdnem el is felejtette, mennyivel élesebb lett a látása meg a hallása, amióta átváltozott. Olyan volt, mintha közvetlenül a háta mögött beszélgetnének, de ahogy a keskeny ösvényt követve megkerülte az Intézet sarkát, látta, hogy a társaság meglehetősen távolra álldogál tőle, az udvar túlsó végében. Az elvadult fű itt félig benőtte a szerteágazó ösvényeket, amelyek a valaha feltehetőleg gondos rendben

tartott rózsabokrok között vezettek. Még egy kőpad is állt a zöld gyomok között: mielőtt az Árnyékvadászok megszerezték maguknak, az épület valódi templom volt.

Simon először a mohával borított kőfalnak támaszkodó Magnust vette észre. Persze Magnus meglehetősen feltűnő jelenség volt fröcskölt mintás pólójában és szivárványszínű bőrnadrágjában. A feketebe öltözött Árnyvadászok között olyan volt, mint egy melegházi orchidea. Ott volt a sápadt és láthatólag feszült, hosszú haját ezüstszalagokkal megkötő, fonott copfokban viselő Isabelle meg egy kisfiú, aki nem lehetett más, csak Max, a legfiatalabb testvér. A közelben állt az édesanyjuk, aki mintha lánya magasabb, csontosabb kiadása lett volna, éppen olyan hosszú fekete hajjal. Mellette egy nő állt, akit Simon nem ismert. Először azt hitte, hogy öreg, mert majdnem teljesen fehér volt a haja, de amikor a nő Maryse felé fordult, és beszélni kezdett hozzá, a fiú úgy saccolta, hogy nem lehet több harmincöt-negyven évesnél.

És persze ott volt Jace, egy kicsit távolabb a többiektől, mintha nem is tartozna hozzájuk. Ő is az Árnyvadászok fekete ruháját viselte. Ha Simon feketét vett fel, mindig úgy nézett ki, mintha temetésre tartana éppen, Jace viszont csak keménynek és veszedelmesnek tűnt. És *szőkébbnek*. Simon érezte, hogy megfeszül a válla, és kíváncsi lett volna, hogy történhet-e valaha olyasmi, ami csillapítja Jace iránt érzett ellenszenvét. Nem *akarta* érezni, de ott volt, és súlyos kőként nehezedett mozdulatlan szívére.

Volt valami furcsa a gyülekezetben – aztán Jace egyszerre felé fordult, mintha csak megérezte volna a jelenlétét, és Simon még ilyen távolságból is észrevette a vékony fehér heget a torkán, közvetlenül a gallérja fölött. Az ellenszenv hirtelen valami mássá alakult át. Jace alig észrevehető biccentéssel üdvözölte. – Rögtön jövök – szólt oda Maryse-nek olyan hangon, amit Simon sosem engedett volna meg magának az édesanyjával szemben. Olyan volt, mintha egy felnőtt beszélne egy másik felnőttel.

Maryse szórakozott intéssel jelezte, hogy rendben. – Nem tudom, mi tart olyan sokáig – mondta Magnusnak. – Ez normális?

– Az árengedmény a nem normális, amit tőlem kapnak. – Magnus megrugdosta a falat a csizmája sarkával. – Általában kétszer ennyit kérek.

– Ez csak egy *ideiglenes* Portál. Amint ott vagyunk Idrisben, be is kell zárnia. Ebben állapotunk meg. – Maryse a mellette álló nőhöz fordult. – Te pedig itt maradsz, hogy ellenőrizd, tényleg megteszi-e, ugye, Madeleine?

Madeleine. Tehát ő volt Jocelyn barátja. Csakhogy most nem volt ideje megnézni magának – Jace máris megragadta Simon karját, és a templom mögé vonszolta, ahol a többiek nem láthatták őket. Itt még nagyobbra nőtt a fű, és még több volt a gaz. Jace belökte Simont egy nagy tölgyfa takarásába, aztán elengedte, és körülnézett, mintha meg akarna róla győződni, hogy nem követték őket. – Jó. Itt beszélhetünk.

Hátul mindenesetre nagyobb volt a csend; a York Avenue sűrű forgalmának zaja tompán szűrődött be az Intézet mögé. – Hívtál – jegyezte meg Simon. – Ott volt az üzeneted az ablakomon, amikor reggel felébredtem. Te sosem telefonálsz, mint más egyszerű emberek?

– Nem, ha el tudom kerülni – felelte Jace. Elgondolkodva tanulmányozta Simont, mintha egy könyv lapjairól olvasna. Két ellentétes kifejezés váltogatta egymást az arcán: halvány jókedv meg valami más, amit Simon csalódottságnak vélt. – Tehát nem változott semmi. Továbbra is ki tudsz menni a napfényre. Még a déli nap sem éget meg.

– Igen – mondta Simon. – De ezt eddig is tudtad... Ott voltál. – Nem részletezte, mit jelent az „ott”, de látta Jace arcán, hogy visszaemlékszik a folyóra, a furgon platójára, a víz fölött felkelő napra, Clary kiáltására. Éppen olyan jól emlékezett rá, mint Simon.

– Azt hittem, talán elmúlt – vont vállat Jace, de nem úgy tűnt, mintha komolyan gondolná.

– Ha majd késztetést érzek, hogy lángra lobbanjak, szólok. – Simon sosem volt különösebben türelmes Jace-szel. – Na most, azért hívtál ide, hogy úgy bámulhass rám, mintha egy Petri-csészében lennék valami trutymó? Legközelebb küldök egy képet.

– Én pedig bekereteztetem, és kirakom az éjjeliszekrényemre – mondta Jace, de nem élte bele magát igazán a szarkazmusba. – Figyelj, oka van, hogy ide hívtalak. Utálok, hogy ezt kell mondanom, vámpír, de valami összeköt bennünket.

– A totál menő haj? – kérdezte Simon, de ő sem tudta beleélni magát. Volt valami Jace arcában, amitől egyre feszültebb lett.

– Clary – mondta Jace.

Simont felkészületlenül érte a lány említése. – Clary?

– Clary – ismételte Jace. – Tudod, alacsony, vörös hajú, hisztis.

– Nem értem, hogy köt össze bennünket Clary – mondta Simon, pedig értette. Viszont nemigen érzett hozzá kedvet, hogy lefolytassa ezt a beszélgetést Jace-szel. Sem most, sem később. Hát nincs valami szabály, ami megtilta a férfiaknak, hogy... *érzelmeikről* beszélgessenek?

A jelek szerint nem volt. – Mind a ketten kedveljük – jelentette ki Jace, kimérten pillantva végig Simonon. – Mindkettőnknek fontos. Igaz?

– Arra vagy kíváncsi, hogy *kedvelem-e?* – A „kedvel” határozottan jelentéktelen szónak tűnt. Kíváncsi volt rá, Jace vajon szórakozik-e vele, bár ez még tőle is szokatlan kegyetlenségnek tűnt volna. Vajon Jace csakis azért hívta ide, hogy kigúnyolja, amiért nem jött össze köztük a szerelem Claryvel? Igaz, Simon még halványan reménykedett benne, hogy megváltozhatnak a dolgok, és Jace meg Clary úgy érez majd egymás iránt, ahogyan azt illik, úgy, ahogyan testvéreknek érezniük *kell* egymás iránt...

Aztán találkozott a tekintete Jace-ével, és ez a halvány remény is szerfefoszlott. A fiú szeme egyáltalán nem olyan volt, mint egy hűgáért aggodó bátyé. Másfelől viszont nyilvánvalónak tetszett neki, hogy Jace nem

gúnyolódni akart vele; a Simon saját arcára kiülő nyomorúság tükröződött Jace szemében.

– Ne hidd, hogy szívesen teszem fel neked ezeket a kérdéseket – mordult föl Jace. – Tudnom kell, mit tennél meg Claryért. Hazudnál a kedvéért?

– Miről kéne hazudnom? Különben is, mi ez az egész? – Simonnak csak most esett le, mi zavarta annyira a kertben gyülekező Árnyvadászok látványában. – Várj csak egy kicsit! – mondta. – *Most rögtön* indultok Idrisbe? Clary úgy tudja, hogy este mentek.

– Tudom – bólintott Jace. – És szeretném, ha azt mondanád a többieknek, hogy Clary küldött azzal az üzenettel, hogy nem jön velünk. Mondd nekik, hogy Clary már nem akar Idrisbe menni. – Volt valamiféle él a hangjában, valami, amit Simon alig ismert fel, vagy talán csak annyira furcsa volt Jace szájából, hogy képtelen volt feldolgozni. Jace *könyörgött* neki. – Neked hinni fognak. Tudják... Tudják, milyen közel álltok egymáshoz.

Simon megrázta a fejét. – Ezt nem hiszem el. Úgy viselkedsz, mintha Clary kedvéért kéne megtennem valamit, de igazából azt akarod, hogy *neked* tegyek szívességet. – Elfordult. – Szó sem lehet róla.

Jace elkapta a karját, és erővel visszafordította. – Tényleg Claryért kéne megtenned. Őt próbálok megvédeni. Azt hittem, legalább egy kicsit fontos lesz neked, hogy segíts.

Simon szúrós pillantást vetett Jace kezére, amint a felsőkarját markolta. – Hogy védhetném meg, ha nem árulod el, mitől kellene megvédenem?

Jace nem engedte el. – Tényleg nem vagy hajlandó elhinni nekem, hogy ez fontos?

– Fogalmad sincs, mennyire el akar menni Idrisbe – mondta Simon. – Ha megakadályozom benne, akkor arra rettenetesen jó okom kell hogy legyen.

Jace lassan, vonakodva fújta ki a levegőt, és elengedte Simon karját. – Amit Clary Valentine hajóján csinált... – mondta halkán. – Az a rúna a falon... a Nyitórúna... Te is láttad, mi történt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Megsemmisítette a hajót – bólított Simon. – Megmentette az életünket.

– Halkabban! – pillantott körbe feszülten Jace.

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy senki más nem tud erről, ugye? – kérdezte hitetlenkedve Simon.

– Én tudom. Te tudod. Luke tudja, és Magnus is tudja. De senki más.

– Mit adtatok be nekik? A hajó csak úgy magától szétesett?

– Azt mondtam, hogy nyilván a Valentine-féle Beavatás Rítusa ment félre.

– Hazudtál a Klávénak? – Simon nem is tudta, hogy felnézzen Jace-re, vagy felháborodjon.

– Igen, hazudtam a Klávénak. Isabelle és Alec tudja, hogy Clary valahogyan új rúnákat tud alkotni, úgyhogy valószínűleg nem fogom tudni eltitkolni a Klávé meg az új Inkvizitor elől. Ha viszont tudnák, miféle képességei vannak, hogy képes fokozni a rúnák erejét, és ekkora hatalmat adni nekik, csatasorba akarnák állítani, és fegyverként akarnák felhasználni. Ő pedig nincs erre felkészülve. Nem úgy nevelték... – Elhallgatott, ahogy Simon lassan megrázta a fejét. – Mi van?

– Nephilim vagy – mondta Simon. – Nem azt kéne akarnod, ami a legjobb a Klávénak? Ha ez azt jelenti, hogy fel kell használni Claryt...

– Oda akarod adni nekik? Ki akarod zavarni a frontra, hadd harcoljon Valentine meg a mindenféle seregei ellen?

– Nem – felelte Simon. – Ezt nem akarom. De én nem tartozom közétek. Nem kell megkérdeznem magamtól, ki a fontosabb, Clary vagy a családom.

Jace elvörösödött. – Egyáltalán nem erről van szó. Ha azt gondolnám, hogy ezzel segít a Klávénak... de nem segít. Csak baja esik...

– Még ha azt is gondolnád, hogy ezzel segít a Klávénak... – mondta Simon –, akkor sem adnád oda nekik.

– Ezt meg miért mondod, vámpír?

– Mert senki nem kaphatja meg rajtad kívül – közölte Simon.